

[H. C. Hansen.]

minister udtrykte sig derhen, at der ikke principielt var større Forskel mellem den Opfattelse, han paa dette Punkt repræsenterede, og den, jeg har givet Udtryk for. Jeg kan derfor udtrykke Haabet om, at det ved en saglig Udvalgsforhandling maa være muligt at finde den praktiske Midtervej for to saa overensstemmende principielle Opfattelser.

Aksel Møller: Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen er meget optaget af en Kamp mod Vejmøller, for jeg kan egentlig ikke rigtig se, hvad der sagligt vindes ved den Maade, hvorpaa han opstiller Problemet for den højtærede Finansminister. Nu kan jeg forstaa, at der altsaa er en politisk Betragtning bag, en Ængstelse for, at Eengangsskatten ikke skal blive stor nok. Det lader sig naturligvis høre, men det havde saa været meget lettere, om det ærede Medlem var startet med den Bemærkning fremfor med Forsøget paa at kaste en Belysning ind over Statens økonomiske Bevægelser, som ærlig talt var ret dunkel. Forholdet er jo lettest at se, forekommer det mig, ved at følge en Udgift som Flygtningeudgiften. Lad os sætte, at den beløber sig til — for at nævne et Tal — ca. 200 Mill. Kr. om Aaret. Disse Penge har den højtærede Finansminister ikke paa Finansloven, fordi Udgiften ikke har været forudset ved Udskrivningen af Skatterne; der har ikke paa Forhaand kunnet være tilvejebragt Dækning for dem, og dette Beløb maa altsaa tilvejebringes over Nationalbanken ved et Laan. Og saa kan den højtærede Finansminister lade disse Penge indgaa paa de sædvanlige Konti i Finansministeriets Mellemværende med Nationalbanken, men det kan naturligvis ogsaa besluttes, at det skal lægges over paa Statens Reguleringskonto med Nationalbanken, den Reguleringskonto, som rummer de øvrige Krigsudgifter, nemlig Milliarderne for Tyskernes Nærværelse og fra Garantien for Clearingkontoen.

Men hvor man nu beslutter sig til at postere dem, er det et Beløb, som paa den ene eller den anden Maade skal bringes ud af Verden, og det er for mig aldeles ikke afgørende i hele denne Diskussion, om vi faar aftvunget den højtærede Finansminister et Løfte om at bruge disse 850 Mill. Kr. til det ene eller det andet af Finansministeriets Mellemløbsregnskaber med Nationalbanken, det ordinære eller Statens Reguleringskonto. Det er ikke afgørende, det afgørende for Saneringen af Statens Pengevæsen er, at begge disse to Reguleringskonti,

der jo kommer til at virke praktisk talt ens paa Landets Pengevæsen, kan bringes ned. Saa er det vel naturligt at begynde med den første, begynde fra Bunden med de 8 Milliarder, og det var blot det, jeg gav Udtryk for, da jeg gav Tilslutning til den højtærede Finansministers Forslag.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Ja, jeg ved ikke, om jeg kan rense mig eller kan borttage den Mistanke, som det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen nærer til mig. Han begrundede den jo ikke nærmere, men som jeg tidligere har udtalt, har efter min Mening det store Beløb, der kommer ind i Bøder og Efterbetaling, Indfyldelse paa Størrelsen af den Eengangsskat, det vil være forsvarligt at opkræve. Jeg tror, det ærede Medlem vil være enig med mig heri, eller i hvert Fald, at han vilde have været det før Samlingsregeringens Afgang. Derimod mener jeg ikke, at den Anvendelse, man gør af disse Midler, bør have nogen Indflydelse paa Eengangsskattens Omfang, for jeg mener nemlig, at selv om man, hvad jeg ikke vilde finde praktisk, skulde gøre det, som det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen foreslaar, nemlig at lade en større Del af Midlerne, end jeg har tænkt mig, indgaa i de aarlige Regnskaber, saa skulde det ikke af den Grund — det burde i hvert Fald ikke — føre til, at de sædvanlige Statsudgifter blev større, end de ellers vilde have været, og for saa vidt vilde de statsfinansielle Konsekvenser ikke have været saa store; det var det, jeg mente, naar jeg sagde, at den principielle Forskel mellem os maaske ikke var saa stor. Dermed mente jeg ikke, at det kunde være praktisk at gaa en Midtervej mellem de to Principper — hvad er i det hele taget en Midtervej imellem to Principper for noget? Det forstaaer jeg ikke rigtig. Naar jeg sagde til det ærede Medlem det, jeg sagde, mente jeg dermed, at det Formaal, som det ærede Medlem har, vilde han efter min Mening ogsaa naa ved det, som jeg har foreslaaet; derfor tror jeg ikke, Forskellen imellem os er saa stor. Det ærede Medlem vilde have, at de ekstraordinære Udgifter ikke skulde dækkes ved de almindelige aarlige Skatter. Det vil jeg ogsaa have.

De ekstraordinære Udgifter maa dækkes ad ekstraordinær Vej, derom er vi enige, men jeg synes, at man til Dækning af ekstraordinære Udgifter, der er størst i 1945—46, ikke paa nogen praktisk Maade kan anvende ekstraordinære Indtægter, der formentlig vil være størst i 1947—48 eller deromkring. Det vil være rimeligt, at de